

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έσο. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών άγωνίας και τρέμου)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
γυναίκα λοιπόν που έφρεσε το όνομα της Κας Λίνολν...

Αλλά για να φύγω με κάποια δικαιοσύνη έπρεπε να τελειώσω τας υποθέσεις της κόρης μου...

Αύτως έξευξα στο γραφείο του καλύτερου δικηγόρου, την διεύθυνση του όποιου μου είχαν δώσει στην άμερικανική προσβολή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Πανηγυρισμός της συζύγου μου

- Α. νάτος ! έρχεται, έφρώνεξεν ή Έλένη, όταν με είδε να μπαίνω στο ξενοδοχείο.

- Μάλιστα, άπήνητσα, και σου άναγγέλλω ότι τα πράγματα βαδίζουν καλά.

- Αφού με να ος παρουσιάσω στη συγγενή σας Κα Βελέτση. Σε περιμένει εδώ και μισή ώρα και άν τω με τοξάν μου έδωσε άρκετές πληροφορίες για τη Μαργαρίτα.

- Μία κυρία άριστοκόρη, άξιοπροσηγή και θελκτική, της όποιας τα υαλλά έχαν άσπορίως και την έκαναν πειώ γλυκειά, ήμδε να με συναντήση και να μου ευχηθή το καλώς ήλδεις ενώ μου προσέφερε συγχώριως το μάγουλό της να το φιλήσω.

- Ο Κωνσταντίνος ήθελε να έλθη μαζί μου, άλλ' έμπούλοθηκε από μία συνθεόλασι του συμβουλίου, μου είπε. Όπως δήποτε με παρεκάλει να μετακομίσωτε σπητή μας. Τα δωμάτια είναι έτοιμα.

- Ναι έμπούλο κι' αυτό ! Υπό ζτάς περιστάσις ποδ βρισκόμαστε δέν θα έπέτρεπα έπ' ουδέπ' λόγω στην Έλένη να κατοικήση στο σπητή του Βελέτση. Είς το ζήτημα αυτό μ' έβροήθησε ή Έλένη, ή όποία είπε :

- Το ίδιο είπα κι' έγώ τώρα στην Όλγα, (με πόσην έλευθερία και ευκολία μιλούσε για τα όνοματα των συγγενών μου !) ότι ή διαμονή μας στη Πετρούπολι θα είνε πολύ σύντομος.

- Πολύ σύντομος ! διέκοιρς ή Όλγα. Είμαι βεβαία πώς ο σύζυγός μου δέν θα το επιτρέψη. Άν θέλετε να ήμεις την κόρη σας :

- Αυποδμαι ότι πρόπει ή έπισκεψίς μας να μη διαρκέση πολύ, άπήνητσα. Μολις κανονίσω της προκαταρκτικής λειτουργίσις για της υποθέσις της Μαργαρίτας με τον δικηγόρον και με τον σύζυγόν σας, θα φύγωμς για το Πιόσι. Θι έπιστρέψωμς ύστερ' από ένα μήνα.

- Και τώρα πόσο λένε να μένιετε έδω ;

- Όχι περισσότερο από τρεσίς ήμέρως. Υπό τας περιστάσις αυτάς...

- Άν μπορούιετε να μένιετε στο σπητή μας, αυτό θέλιε να πητε ; ούτρεσεν ή Όλγα.

- Ναι άγαπητή μου. Άνδ μεταφορές άποσκευών για δυό ήμέρες πείει πολύ, έπεν ή Έλένη. Έκτός αυτου άν πάμε ιτών χορό της κομήςσης Ίγνατιέφχα να έτοιμάσω πολλά πράγματα. Ένα έο φάρεια χοροδ και άλλα διάφορα μικροπράγματα.

- Μπλ ! Τι λόγος καλέ ! Μπορώ να σάς δώσω μιά από της δικίς μου άμφιόσις, της έπεν ή φιλόξενος συγγενής μου.

- Ευτυχός δι ή συζήτησις έκόπηκε γιατί ήρχοντο ή προηγήσις Παλιντζην.

- Ηλθαμε, είπε ή μεγαλύτερη,

για να βιβλιωθώμς πώς έλόβατε την προσκλησι και για να σάς είδοποιήσους πώς θα ήπάμς μαζί στο χορό αυτό.

- Αυτό είνε φροντίς δική μου να παρουσιάσω τούς Άμειοκαίους συγγειίς μου, είπε ή κ. Βελέτση.

- Η κυρίες έμάλλωναν μεταξύ τους πού θα είχη τη τιμή να παρουσιάση πρώτη την «έπισημο σύζυγό μου» σης έορτίς της Πετρούπόλεως. Ίδιαίτερος ή δεσποινίς Λόζια με χάδια και με φιλιά προσπαθούσε να πειρη με το μέρος της την Έλένη, την όποιαν είχε έρωτευθή.

- Άν ξέρω κι' έγώ πόσο θα κοιτοσος ή φιλονικία αυτή, άν δέν ήρχετο ο Σάσας, φρωσιμώμς με όμυ να παρασημα του για να κυριέση εύκολότερα, σάν άλλς Πάρι, την ώραία μου Έλένη.

- Επί τέλους νάιαι κι' έγώ, είπε δίδοντας πάρα πολύ εξαελφικό φίλημα στην σύζυγό μου. Έπειτα γύρισε, κι' όταν είδε τη μνηστή του άδελφικώς.

- Άλλή Σία, νομίζω πώς μου είπεσ ότι θα είχες δη την ήμείρα ύψηροσία ! του έπεν αυτή.

- Ναι, άλλα πηρα άδεια για μισή ώρα. Έπρεπε να ευχηθώ το καλώς όρτατε σιού; συγγειίς μας, άπήνητσε με άδιαφορία αυτός.

- Κατόπιν πήρε ίδιαίτερος τη μνηστή του και για να την καθηνούχησ' άκουσα να της λέη :

- Καλέ δε βαρείσαι μικροδλά μου Λόγια, αυτή είνε νόνα-νόνα !

- Ναι, με τόσο χαριτωμένη νόνα ! έπιθόρισε ή νέα.

- Μιλύσαν για τη γυναίκα μου.

- Έν τω μεταξύ μās έφραγαν τα έπισκεπτήρια διάφορα συγγενών του Βελέτση και φίλων των Πάλιτζην, τούς όποιους είχαμς γνωρίσει στον σταθμό.

(Άκολουθεϊ)

ΕΛΛΗΝΙΚΙΣ ΣΑΤΥΡΑΙΣ

Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΞ

Με το κράνος βαρύν στο σκοτάδι
Με ρεβόλβερ στη μέση θρασύ
Τρι υριζώ ήμέρα και βραδυ
Τα σοκάκια φυλάττον... Τίς εί ;
Κουρμισμένος πολύ άπο δρόμο
Πίνω λίγο ρετινίνας κρασί
Σάν μεθώσω, ένοπέιρω τον τρόμο
Και μονάχος φωνάζω : Τίς εί ;
Κάπου, κάπου καμιά ναυρημιάτα
- Άχ πούδς ψεύτης το κάλος μουε !
Σιν γοργονα μου κό ει τη σιράτα,
Σιν ήπότης της λέγοι : Τίς εί ;
Τ' είν', ο κόσμος για μίς τα λοντάρια !
Τι ζωή που περνάμε χυσι ;
Νά λερώνοιν, άν δούν τ' άγκανάρια,
Τους φωνάζω άμέσως : Τίς εί ;
Κινηθώ φοβερούς λαποδύτας
- Έχουν μένιει μονάχα μουσι -
Συματεύω άθώους πολιτας
Και κανείς δέν μου λέγει : Τίς εί ;
'Ο πολίτη... τι έύλο ! ά χριμα,
Θι μου πηξ Τι τον δέρνω φαρσί
'Έχω στείλει πολλούς εις το μνημα
Και κανείς δέν μου είπε : Τίς εί ;